

NEMZEDÉKEM

Kopaszon vagy már dértől verten,
picit hajlottan, mint az ág,
felhősen, mint az őszi égbolt
s jókedvvel, mint a friss vizek
vonul e szép ármádiád,
én büszkeségtől duzzadó korom.

Lábát a tarló megsebezte,
aszfalt égette át sebet,
könnyét, ha volt, a föld elnyelte,
s ha szomjas volt, a bő esők
lakatták jól: óh, terhes ég!
Ez hát a had, mit úgy hívunk: derék.

Roggyanva én még sose láttam,
magnak is tölgy volt s az maradt.
Villámok földjén tanult állni,
mint hű tanú, mely nem felejt.
Kénesőn zúgott át a nap,
mikor eszmélt e nemzedék, enyém.

ÉNEK A HAVON

Látod, nem állt még össze az az ének,
mit neked szántam régtől fogva már.
A számban minden szép szó összeégett
s a hallgatás az, mely formába zár.

Pokolrajáró önző istenekkel
így lettünk ketten testvérek, rokon.
Szívem, míg ég, a kezed, jaj, ne vedd el,
s töröld meg arcom, fáradt homlokom.

Napot hoztál és fényt, tavaszt a télbe,
és hallgatásom kaptad csak cserébe,
pedig dalokba ölhetném magam.

Nem érnek annyit, mint az ölelésed,
te költészetté vált aranyhalam,
kihez végképp is némán visszatérek.

S Z Á M V E T É S

Negyvenen túl a dolgok egyszerűbbek,
kik nem szerettek, azok elkerültek,

vagy ártottak, ha olyan volt a légkör,
csupa jóságból, tisztán emberségből.

Ilyenné állhat össze az a képsor,
mit elhasználtam róluk hasmenéskor.

Igy nem maradt meg bennem tüske, fullánk
fizetségként, ha van, mi túlon túl bánt.

Ennyi jósággal áldattak a szentek,
s akik szívükre vontak, melengettek.

Tőlük tanultam élni. S mi az érdem?
Lehetne hárommilliárd testvérem.

De mérlegelni kénytelen az elme:
a tűz a víznek nem lehet szerelme,

a fénynek sem az éj a csillagokkal,
s élőnek a holt, zsoltárnak a bordal.

A négy ikszen túl hangosak az évek
és meztelenek, mint a denevérek.

S már az is baj – a dübörgésük hallom –,
csikók prüszkölnek nekik avas almon.

Akkor, hej, akkor, jó csikókoromban
térdig gázoltam vérben és koromban.

Nem is tudom, hogy mint vészelttem által:
bár puskacsőnek nem is álltam háttal,

mint annyian e kornak vértanúi –
a bombák elől megtanultam bújni.

Ej, negyvenen túl, ez már nem is élmény!
Ha volna isten, bizony visszakérném

húsz évemet, vagy öttel is még többet:
inasnak lenni, maszatos kölyöknek...